

Arrest

**nr. 60 786 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 5. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die allen verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 2 maart 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste en tweede verzoeker, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, dienen op 22 februari 2010 een asielaanvraag. Zij waren vergezeld van hun drie kinderen, zijnde derde, vierde en vijfde verzoeker. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert op 17 mei 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep hiertegen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidt tot de arresten van 2 september 2010 met nummers 47 621 en 47 622 waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 20 mei 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf gesteund op artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 5 oktober 2010 ontvankelijk verklaard.

Op 25 mei 2010 dienen verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf gesteund op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Deze aanvraag wordt aangevuld met een brief van 21 september 2010.

Op 27 januari 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf van 20.05.2010 en de actualisatie van 21.09.2010, ingediend door:

*O., Q. (R.R.: (...))
geboren te P. op 15.05.1965*

*+ O., M.(R.R.: (...))
Geboren te B. op 01.06.1969)
(Volgens paspoort: O., M., geboren te O. op 01.06.1969)*

*+ O., K., geboren te P. op 14.08.1992
+ O., F., geboren te P. op 28.02.1997
+ O. A., geboren te P. op 06.09.2004*

*Nationaliteit: Servië
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkenen halen in hun verzoekschrift aan dat zij geregulariseerd willen worden op basis van humanitaire redenen.

Betrokkenen menen dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omdat zij angst hebben om opnieuw het slachtoffer te worden van discriminaties, racistische aanslagen en aanrandingen, beledigingen, bedreigingen, enz. Zij beweren dat zij de bescherming van de Servische politie of overheid niet kunnen inroepen zodat zij zich niet kunnen verweren tegen de psychische en fysieke terreur waarmee zij geconfronteerd werden en dat zij bij een terugkeer onderworpen zouden worden aan handelingen die ingaan tegen de rechten van de mens. Betrokkenen leggen hier echter geen enkel bewijs van voor. De loutere vermelding dat zij niet zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omdat zij bang zijn voor discriminaties, racistische aanslagen, aanrandingen, enz. volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden. Zij leggen geen enkel persoonlijk bewijs voor die deze beweringen kan staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Dit element kan bijgevolg niet aanvaard worden als grond voor verblijfsregularisatie.

Betreffende de compleet uitzichtloze situatie waarin betrokkenen bij een terugkeer zouden belanden ten gevolge van het complete gebrek aan familie, huisvesting en financiële middelen; het staat betrokkenen vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen bij een terugkeer in een uitzichtloze situatie zouden

terecht komen, niet aanvaard worden als een grond voor verblijfsregularisatie. Ook het argument dat betrokkenen er geen familie meer zouden hebben kan niet als grond voor regularisatie aanvaard worden. Het lijkt immers heel onwaarschijnlijk dat betrokken, die pas sinds 20.02.2010 verblijven, geen familie of andere sociale banden meer zouden hebben in hun land van herkomst.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet als een grond voor verblijfsregularisatie aanvaard worden daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Het feit dat betrokkenen sinds 22.02.2010 in België verblijven, hier een appartement huren en een nieuw leven zouden hebben opgebouwd, volledig geïntegreerd en perfect ingeburgerd zouden zijn, O., Q. werkbereid zou zijn en een attest van Nederlandse lessen voorlegt, de kinderen hier school lopen en hiervan attesten voorleggen alsook het feit dat vrienden en kennissen hun regularisatieaanvraag met getuigenverklaringen ondersteunen, vormt geen grond voor verblijfsregularisatie. Louter elementen van integratie kunnen geen grond vormen voor regularisatie.

Wat betreft de bij het verzoekschrift voorgelegde medische attesten; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Deze elementen zullen echter zeker het onderwerp van onderzoek uitmaken bij de behandeling van de aanvraag 9ter die door betrokkenen werd ingediend op 21.05.2010.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar vormen voor de openbare orde en een blanco strafregister zou dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen leggen verder geen bewijzen voor dat zij zich in een prangende humanitaire situatie zouden bevinden.

Op 22.02.2010 dienden betrokkenen een asielaanvraag in. Op 06.09.2010 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De duur van de asielprocedure - ongeveer 6 maanden en 2 weken - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers vorderen naast de nietigverklaring "Dientengevolge te zeggen voor recht dat de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag tot regularisatie van verblijf op grond van artikel 9bis Vr.W. ongegrond is; En bijgevolg aan verzoekende partij het voornoemde verblijf toe te kennen, conform de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggend geschil op als annulatierechter, overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet. Hij is derhalve niet bevoegd de bestreden beslissing te hervormen en een "verblijf toe te kennen." Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep een hervorming en de toekenning van een verblijf tot voorwerp heeft, het niet ontvanke-lijk is.

2.2. De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn kosteloos voor de beroepen ingediend voor 1 april 2011, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekende partij om verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.3. In het verzoekschrift wordt melding gemaakt van de vierde en vijfde verzoekende partij die optreden in eigen naam terwijl zij de minderjarige kinderen zijn van de eerste en tweede verzoekende partij, respectievelijk geboren op 28 februari 1997 en 6 september 2004.

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, wat tot gevolg heeft dat hij vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden, wat in casu slechts het geval is voor de vierde verzoekende partij die op 28 februari 1997 geboren is. Dit is niet het geval voor vijfde verzoekende partij die op 6 september 2004 geboren is.

In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, genomen ten opzichte van de ouders (de eerste en tweede verzoekende partij) en de kinderen, ook de twee minderjarige kinderen.

De vijfde verzoekende partij, het jongste kind, beschikt gezien zijn leeftijd niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad in te stellen en diende aldus vertegenwoordigd te worden door zijn vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste twee verzoekende partijen, de moeder en de vader, optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarige kinderen dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van vijfde verzoekende partij onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voeren verzoekers aan:

“Schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van de motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”

Zij verwoorden het middel als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing stelt dat de aanvraag van verzoekende partijen ontvankelijk doch ongegrond is, zonder echter concreet te argumenteren waarom tot de ongegrondheid werd besloten. Er wordt enkel een opsomming gegeven van de elementen die door verzoekende partijen bij hun aanvraag werden aangehaald en gesteld dat deze niet kunnen worden weerhouden als grond tot regularisatie.

Terwijl de formele en vooral materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. De beslissing dient de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur impliceert dat de opgegeven motieven de genomen beslissing moeten kunnen dragen.

Zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de regularisatieaanvraag ongegrond te verklaren.

Toelichting :

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de door verzoekende partijen aangehaalde elementen niet als grond voor regularisatie kunnen worden weerhouden. Hierbij beperkt de afgevaardigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich tot het loutere herhalen van de aangehaalde argumenten, waarna er telkens wordt gesteld dat deze niet als grond tot regularisatie kunnen worden weerhouden of aanvaard.

Zoals zal blijken uit hetgeen volgt, is dit volkomen onjuist: verzoekende partij valt perfect onder de voorwaarden voor regularisatie. In casu werd in de bestreden beslissing niet op afdoende wijze uiteengezet waarom de aanvraag van verzoekende partijen ongegrond diende te worden verklaard. De Staatssecretaris of zijn afgevaardigden heeft immers tot taak de aanvraag in zijn totaliteit én in het licht

van zijn discretionaire bevoegdheid te onderzoeken, te beoordelen én naar behoren te motiveren. In casu is dit niet gebeurd, hetgeen tot gevolg heeft dat de bestreden beslissing wat betreft de materiële motivering gebrekkig en niet afdoende is.

Er wordt in de bestreden beslissing enkel een opsomming gemaakt van de door verzoekende partij aangehaalde elementen, waarna er wordt gesteld dat deze niet kunnen weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Zo zouden o.m. loutere elementen van integratie geen grond kunnen vormen voor regularisatie. Waarom deze verschillende elementen niet zouden kunnen worden weerhouden, wordt - met uitzondering van de medische documenten - niet afdoende verduidelijkt.

Bijgevolg is het duidelijk dat de materiële motivering in casu niet afdoende is, aangezien zij gebrekkig is. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De desbetreffende artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.¹

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekende partijen menen dat aan deze voorwaarden niet is voldaan: de motivering is ontegensprekelijk gebrekkig, daar men de situatie en het dossier van verzoekende partijen niet correct heeft beoordeeld, dat niet werd aangegeven waarom de door verzoekende partijen aangehaalde argumenten niet als grond tot regularisatie konden worden aanvaard en dat men zeker en vast in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Het is bijgevolg meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij zijn motivering substantieel in gebreke is gebleven en de motiveringsplicht heeft geschonden.

Het middel is gegrond. “.

3.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“De verwerende partij heeft de eer om te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 ongegrond bevonden waarbij duidelijk werd uiteengezet waarom verzoekers geen aanspraak kunnen maken op humanitaire redenen tot regularisatie. Hierbij wordt verwezen naar het feit dat verzoekers geen enkel persoonlijk bewijs voorleggen die deze beweringen, volgens dewelke zij onmogelijk zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, kunnen staven. Verzoekers gaan niet in op deze motivering in hun verzoekschrift en proberen evenmin die motivering te weerleggen. Voorts duidt de beslissing op het feit dat integratie op zich niet voldoende is om een machtiging tot verblijf te krijgen. Ook met betrekking tot de medische situatie voorzien de beslissing in een uitgebreide motivering en wijst op de aanvraag 9ter die verzoekers hebben ingediend op 21 mei 2010.

Verzoekers kennen klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvechten in hun verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin

heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Voorts heeft verwerende partij de eer te verwijzen naar volgende rechtspraak:

"De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is" (R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr. 172.821, 27 juni 2007 e.a.).

Waar verzoekers een schending inroepen van de rechten van verdediging wijst verwerende partij erop dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken toepasselijk zijn, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet, zodat verzoekers de schending ervan dan ook niet dienstig kunnen inroepen (cfr RvS 16 februari 2006, nr. 155.170).

Het eerste middel is ongegrond."

3.1.3. In de mate dat verzoekers de schending van het recht van verdediging aanvoeren, wijst de Raad er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). In die mate is het onderdeel onontvankelijk.

Wat de motiveringsplicht betreft wordt de formele motivering geregeld in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn. Deze artikelen hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag van de verzoekende partij ongegrond is. In de bestreden beslissing worden de redenen weergegeven waarom de aanvraag van verzoekers ongegrond is.

In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden beantwoordt de bestreden beslissing de in hun aanvraag aangehaalde argumenten. Verzoekers' redenering dat de bestreden beslissing een herhaling is van hun aangehaalde argumenten kan niet gevolgd worden. Op de voorgehouden onmogelijkheid terug te keren naar hun land van herkomst antwoordt de bestreden beslissing dat verzoekers geen enkel bewijs voorleggen dat hun beweringen staakt, onder meer deze met betrekking tot de onmogelijkheid een beroep te doen op de Servische politie en/of overheid. Van verzoekers mag minstens een begin van bewijs verwacht worden. Betreffende de uitzichtloosheid van hun situatie in hun land van herkomst antwoordt de bestreden beslissing op uitvoerige wijze dat zij een beroep kunnen doen op de IOM en legt de bestreden beslissing uit op welke wijze deze bijstand kan worden verleend. Voorts benadrukt de bestreden beslissing dat niet aangetoond wordt dat de kinderen van verzoekers geen scholing kunnen krijgen in hun land van herkomst, te meer de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs behoeven. De bestreden beslissing antwoordt op de aangehaalde elementen die betrekking hebben op hun integratie en stelt dat integratie-elementen op zich geen grond van regularisatie vormen. Tot slot wijst de bestreden beslissing betreffende de medische elementen naar de hangende aanvraag om machtiging tot verblijf gegrond op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te

motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu eveneens nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekers ook de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren kan de Raad enkel vaststellen dat zij zich beperken tot een vaag en algemeen betoog waarbij zij nalaten uiteen te zetten welke motieven naar hun mening niet juist zijn of niet correct werden beoordeeld of welke motieven op kennelijk onredelijke wijze tot stand kwamen. De Raad wijst erop dat artikel 9 van de Vreemdelingenwet als algemene regel bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid;

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888). In casu werd de aanvraag ongegrond verklaard derwijze dat de ontvankelijkheidsfase van het onderzoek, voorafgaand aan het onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag, niet dient te worden nagegaan.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers in hun aanvraag een onderscheid maakten tussen de elementen die de buitengewone omstandigheden betreffen, zijnde de omstandigheden waarom zij moeten vrijgesteld worden van de voorwaarde hun aanvraag in te dienen in het buitenland en de elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Wat dit laatste betreft voerden verzoekers aan dat zij angst hebben om terug te keren omwille van het ontbreken van bescherming door de Servische overheid en politie, hun uitzichtloze situatie in Servië, en integratie-elementen (kennis taal, leren beroep, sociale contacten, schoolgaan kinderen, een “*vertrouwd gegeven*” zijn in de buurt, blijf geven van grote burgerzin, nooit problemen gehad met justitie en het bezit van een blanco strafregister, minzame personen te zijn...). De Raad herhaalt dat op de voorgehouden onmogelijkheid terug te keren naar hun land van herkomst de bestreden beslissing antwoordt dat verzoekers geen enkel bewijs voorleggen dat hun beweringen staat, onder meer deze met betrekking tot de onmogelijkheid een beroep te doen op de Servische politie en/of overheid. Van verzoekers mag minstens een begin van bewijs verwacht worden. Betreffende de uitzichtloosheid van hun situatie in hun land van herkomst antwoordt de bestreden beslissing op uitvoerige wijze dat zij een beroep kunnen doen op de IOM en legt de bestreden beslissing uit op welke wijze deze bijstand kan worden verleend. Voorts benadrukt de bestreden beslissing dat niet aangetoond wordt dat de kinderen van verzoekers geen scholing kunnen krijgen in hun land van herkomst, te meer de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs behoeven. De bestreden

beslissing stelt betreffende de aangehaalde elementen die betrekking hebben op hun integratie dat integratie-elementen op zich geen grond van regularisatie vormen. Tot slot wijst de bestreden beslissing betreffende de medische elementen naar de hangende aanvraag om machtiging tot verblijf gegrond op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, naar de duur van de asielprocedure en naar het gegeven dat het hebben van een blanco strafregister nog geen vrijbrief is voor een machtiging tot verblijf. Tevens merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen verwijdering van verzoekers inhoudt en dat verzoekers geen beroep hebben aangetekend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, wat hun raadsman ter terechtzitting bevestigt. Verzoekers tonen niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze tot stand kwamen en preciseren niet en tonen niet aan welke motief dat onjuist is en zij bekritisseren geen steun vindt in het dossier of onredelijk tot stand kwam. Deze vaststelling volstaat om de beslissing te schragen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verwoorden het middel als volgt:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel, vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl verzoekende partijen alle benodigde documenten neerlegde en hun situatie en integratie meer dan voldoende aantoonde en toch arbitrair werd beslist dat hun aanvraag ongegrond is, om reden dat de aangehaalde argumenten niet als grond tot regularisatie zouden kunnen worden aanvaard, zonder aan te geven waarom zij hiertoe niet zouden kunnen worden aanvaard.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting :

Verzoekende partijen verblijven sinds 22/02/2010 in België en hebben zich sinds hun aankomst volledig geïntegreerd in onze samenleving en toch werd hun aanvraag geweigerd.

Men kan zich dan ook terecht de vraag stellen in hoeverre er sprake kan zijn van een redelijke besluitvorming?

Dit terwijl de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid over een discretionaire bevoegdheid beschikt en het zijn taak is om elke aanvraag individueel, correct, grondig en in redelijkheid te beoordelen. In casu is dit met zekerheid niet gebeurd.

De aanvraag van verzoekende partij werd afgewezen op basis van de argumentering dat de aangehaalde elementen niet kunnen worden weerhouden als grond voor regularisatie. Een afdoende motivering waarom zij niet kunnen worden weerhouden, wordt niet opgenomen in de bestreden beslissing. Zoals hierboven werd uiteengezet, blijkt een dergelijke motivering echter manifest onvoldoende te zijn. Indien de documenten en de concrete situatie van verzoekende partijen enigszins zorgvuldig zouden zijn onderzocht, dan zou nooit tot de ongegrondheidsbeslissing zijn besloten.

Integendeel, dan zou de prangende humanitaire situatie van verzoekende partijen zijn duidelijk geworden.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt overigens dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

In casu is dit niet het geval en is er bijgevolg sprake van een onredelijke beslissing. Zelfs na lezing ervan, kan men onmogelijk begrijpen dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet de nodige terughoudendheid aan de dag legde en deze beslissing trof.

De bestreden beslissing is dan ook onredelijk en voldoet niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Dit middel is derhalve gegrond.”

3.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat, zoals reeds supra uiteengezet, de beslissing wel degelijk van een uitvoerige motivering voorzien werd. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing volstaat derhalve om de kritiek van verzoekers te weerleggen. Het loutere feit dat verzoekers

het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de beslissing volstaat niet opdat de nietigheid van de beslissing gevorderd kan worden. Verzoekers tonen niet aan dat het redelijkheidbeginsel geschonden werd.

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is" (RW nr. 9420 van 31 maart 2008; Het tweede middel is ongegrond."

3.2.3. De Raad wijst erop dat een schending van het redelijkheidsbeginsel slechts kan vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoeker toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Hiervoor kan verwezen worden naar wat onder de bespreking van het eerste middel werd uiteen gezet.

In de mate dat uit het verzoekschrift dient afgeleid te worden dat een verblijf sedert 22 februari 2010 met volledige integratie in de Belgische samenleving moet leiden tot een machtiging tot verblijf, tonen verzoekers geenszins aan op basis van welke bepaling een dergelijk recht op verblijf bestaat. De Raad herinnert eraan dat het verlenen van een machtiging behoort tot de ruime discretionaire bevoegdheid die de verwerende partij heeft en dat het haar toekomt te beslissen of dergelijke gunstmaatregel wordt verleend. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat de individuele aanvragen en argumenten wel degelijk werden beoordeeld.

In de mate dat verzoekers de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoeren, legt dit beginsel de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoekers beperken zich ertoe te ontkennen dat dit geschied is, maar laten na aan te duiden welke feitenvinding niet correct is en op basis van welke elementen er onzorgvuldig werd gehandeld. De Raad kan, met verwijzing naar het eerste middel, geen onzorgvuldigheid vaststellen.

Voor het overige herhalen verzoekers hun argumentatie zoals weergegeven in het eerste middel zodat het volstaat naar de bespreking ervan te verwijzen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN